

Arrest

nr. 213 344 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 5 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest van de Raad met nr. 199 510 van 9 februari 2018 waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2018 tot terugleiding naar de grens wordt bevolen en de vordering voor het overige wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn.

1.2. Op 10 november 2017 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

1.3. Op 10 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing houdende een inreisverbod.

1.4. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Italië op 7 juni 2016.

1.5. Op 19 januari 2018 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

1.6. Op 20 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Soedan

In voorkomend geval, ALIAS: (...) °01.01.1992 – (...) – (...) °01.01.1997 – (...) °01.01.1999 – (...) °01.01.1997

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: hort noch opgeheven is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: orde een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV nummer LE.55.OF.000125/2018 van de politie zone van WPR Brabant.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten/Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

(...) °01.01.1992 – (...) – (...) °01.01.1997 – (...) °01.01.1999 – (...) °01.01.1997

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 10.11.2017, 18.11.2017, 30.11.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10.11.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens, van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EUODAC-databank door Italië.

Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst.

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij/zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV nummer LE.55.OF.000125/2018 van de politie zone van WPR Brabant.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten/Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

(...) °01.01.1992 – (...) – (...) °01.01.1997 – (...) °01.01.1999 – (...) °01.01.1997

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 10.11.2017, 18.11.2017, 30.11.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10.11.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

In toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient betrokkene vastgehouden te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar voormelde grens, niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

(...) °01.01.1992 – (...) – (...) °01.01.1997 – (...) °01.01.1999 – (...) °01.01.1997

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 10.11.2017, 18.11.2017, 30.11.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10.11.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Aangezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking te houden van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde te onderzoeken welke lidstaat verantwoordelijk is."

1.7. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij op 26 januari 2018 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

1.8. Bij arrest nr. 199 510 van 9 februari 2018 schorst de Raad de tenuitvoerlegging van de beslissing vermeld in punt 1.6.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3.2. Wat de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, stelt de Raad vast dat uit het betoog van de verzoekende partij uiteengezet in haar syntheseseminarie geen middel kan gedestilleerd worden dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep in zoverre gericht tegen voormelde beslissing is dan ook onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) gecombineerd met de formele motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In haar syntheseseminarie licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"4.1.

La thèse de la partie adverse ne peut être suivie.

Les rapports produits par elle expliquent, d'une manière générale, la situation des demandeurs d'asile telle qu'elle devrait l'être.

Ainsi, peut-être est-il correct que ces rapports s'appliquent pour les migrants ne provenant pas, du Soudan.

Or, ces derniers font l'objet d'« une chasse à l'homme » dans certains pays de l'union européenne et notamment l'Italie.

L'Office des Etrangers ne tient pas compte que les forces de police italiennes et soudanaises ont signé un protocole d'accord visant à renforcer la coopération en matière de « gestion des migrations », notamment au moyen de procédures de rapatriement accélérées.

C'est d'ailleurs à juste titre que l'ONG Amnesty International, mentionne dans son rapport (qui se trouve déjà au dossier de votre Conseil) que « du fait des pressions exercées par VUE pour que l'Italie relève les empreintes de toutes les personnes débarquant sur ses côtes, les autorités italiennes ont utilisé la détention arbitraire et une force excessive contre celles qui refusaient de coopérer. Plusieurs cas de mauvais traitements ont également été signalés ».

En outre, selon l'ONG rapport de force, en Italie, le rôle de la police dans les aéroports est d'inciter à ne pas demander l'asile en Italie.

Les rapports déjà déposés par le requérant permettent à suffisance d'accréditer ses propos.

4.2.

Pour rappel, lors de son arrivé dans ce pays, le requérant a été victime d'intimidations, de violences physiques et morales. Il craint donc, à raison, d'être soumis à des traitements inhumains et dégradants, en violation de l'article 3 de la CEDH.

C'est donc à bon droit qu'il refuse d'être transféré en Italie et qu'il a refusé de signer le document de transfert vers ce pays.

Il est donc évidemment que la partie adverse n'a pas examiné in concreto - ni, d'ailleurs, in abstracto - le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en cas de transfert en Italie, en violation de l'article 3 de la CEDH.

C'est donc à juste titre que votre Conseil, dans son arrêt 199 510 du 9 février 2018, a estimé qu'aucune enquête minutieuse n'avait été effectuée par l'Office des Etrangers sur le risque de traitements inhumains et dégradants que le requérant pourrait subir en cas de transfert en Italie.

Or, il doit ressortir clairement du dossier administratif du requérant et de l'ordre de quitter le territoire qui lui est délivré à quel Etat sa reprise est sollicitée et quelle est sa situation administrative dans cet Etat.

En effet, le risque de refoulement contraire à la Convention de Genève dépend notamment des données suivantes :

- Le requérant a-t-il introduit une demande d'asile dans cet Etat ?*
- Cette demande d'asile est-elle toujours en cours ou a-t-elle été négativement clôturée ?*
- Le traitement des demandeurs d'asile et le respect des directives européennes de qualification et de procédures d'octroi du statut de réfugié, sont-elles respectées dans cet Etat ?*
- Le requérant fait-il l'objet d'un ordre de quitter le territoire dans l'État par lequel la reprise est envisagée ?*

Aucune de ces questions n'a trouvé réponse et violation des dispositions relatives à la motivation des actes administratifs telles que mentionné dans le moyen.

L'Office des Etrangers n'a également jamais tenté d'y répondre.

Dès lors, en l'absence de clarté et de certitude sur les intentions de l'Italie et eu égard à la situation dans laquelle se trouvent les migrants dans ce pays, tout retour en Italie constitue une violation de l'article 33 de la Convention de Genève.

4.3.

Concernant enfin l'absence d'éléments concrets du requérant sur le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir, le requérant ne voit pas quel autre élément il pourrait apporter.

En effet, le requérant n'a eu d'autre choix que de quitter d'urgence son pays d'origine.

Après un long périple en Afrique ainsi qu'en mer, il est alors arrivé sur le territoire italien, épuisé.

La seule manière pour lui d'apporter la preuve irréfutable de son témoignage aurait été de filmer, avec un téléphone portable, les violences dont il a été victime.

Il ne peut lui être reproché de ne pas avoir été en possession d'un téléphone portable.

Ces propos sont confirmés à suffisance par les différents rapports déjà déposés.

La décision querellée est donc illégale, elle doit être annulée."

4.2. De verzoekende partij meent dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing duidelijk dient te blijken aan welke staat haar terugname wordt gevraagd. De Raad stelt vast dat de beslissing tot terugleiding naar de grens duidelijk vermeldt dat de verzoekende partij zal worden teruggeleid naar de grens van de lidstaat die verantwoordelijk is. Voorts wordt gespecificeerd dat de verzoekende partij geregistreerd werd in de EURODAC-databank door Italië. Uit voormelde beslissing blijkt dan ook duidelijk dat de lidstaat waaraan de terugname zal worden verzocht Italië is.

4.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §108 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293 en 388).

4.4. De verzoekende partij betoogt dat zij bij haar aankomst in Italië slachtoffer is geweest van intimidaties en moreel en fysiek geweld. Zij werpt de verwerende partij tegen noch *in concreto*, noch *in abstracto* een onderzoek te hebben gevoerd naar het risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij verwijst naar de verschillende door de verwerende partij voorgelegde rapporten en stelt dat deze de situatie van asielzoekers in het algemeen uiteenzetten, doch geen toepassing vinden voor migranten die van Soedan komen. Zij meent dat de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat de Italiaanse en Soedanese autoriteiten een 'protocole d'accord' hebben getekend die erop gericht is de samenwerking te versterken in de materie van het 'beheer van de migranten', met name door middel van procedures van versnelde repatriëring. Zij wijst voorts op een rapport van Amnesty International over het gebruik van arbitraire detentie en excessief geweld ten aanzien van personen die aankomen via de zee en weigeren mee te werken en over het afradingsbeleid om asiel aan te vragen, gebruikt door de politie op luchthavens. Zij meent dat de rapporten die zij reeds heeft neergelegd voldoende zijn om haar verklaringen te staven. Uit haar verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij wijst op verschillende rapporten die handelen over de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, over de hotspots in Italië, over een akkoord tussen Italië en Soedan en over de opvang van asielzoekers en erkende vluchtelingen in Italië.

4.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij op enig ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing gehoord werd betreffende een mogelijke terugleiding naar Italië.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat de verwerende partij niet onwetend had kunnen zijn van de problemen waarmee asielzoekers en uitgeprocedeerde asielzoekers geconfronteerd worden in Italië. Minstens één van de door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift gevoegde rapporten, met name een rapport van Amnesty International van 2017, betreft een rapport van een gezaghebbende bron.

4.6. De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448).

Uit lezing van de rapporten die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt en waaruit zij citeert in haar verzoekschrift en synthesesmemorie, blijkt dat wat betreft de omstandigheden waarin zij mogelijks zal terechtkomen bij haar terugleiding naar Italië, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet is uitgesloten. Daarnaast bevat het administratief dossier geen andere objectieve en actuele gegevens of stukken die aantonen dat de verwerende partij - die niet onwetend kan zijn van het bestaan van deze rapporten - een "zo nauwkeurig mogelijk onderzoek" heeft gedaan van de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar terugleiding naar Italië en dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Het door de verwerende partij neerleggen bij haar nota met opmerkingen van verschillende rapporten over de omstandigheden voor asielzoekers in Italië, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij kan, gelet op voormelde vaststellingen, ook in haar nota met opmerkingen niet voorhouden dat zij de bestreden beslissing nam na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan mogelijkheid om haar standpunt betreffende een terugleiding naar Italië te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing en gelet op de elementen die de verzoekende partij bijbrengt bij haar verzoekschrift, waarnaar ook verwezen wordt in de synthesesmemorie om haar bezwaar tegen een terugleiding naar Italië te onderbouwen, stelt de Raad vast dat artikel 3 van het EVRM geschonden is in de mate dat de verwerende partij, zich alvorens de bestreden beslissing te nemen, niet heeft gewijd aan een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

4.7. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt dat de verzoekende partij zich beperkt tot het citeren van enkele kritische passages uit het ONG-rapport van 26 augustus 2017 en Amnesty International van 2017, terwijl uit het AIDA-rapport blijkt dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om de gebeurlijke tekortkomingen het hoofd te bieden waarna zij haar stelling toelicht alsook verwijst naar het SFH-rapport van 2016 en besluit dat het loutere feit dat Italië op het vlak van de asielprocedure met aanzienlijke uitdagingen wordt geconfronteerd niet volstaat om aannemelijk te maken dat de verzoekende partij bij haar overdracht aan Italië zal worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat dit *a posteriori* overwegingen en motiveringen uitmaken die geenszins blijken uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier die dateren van voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat een dergelijk betoog niet vermag het vastgestelde gebrek in de onderzoeksplicht van de verwerende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM recht te zetten.

Met haar stelling in de verweernota dat de verzoekende partij middels haar vage en algemene overwegingen er niet in slaagt afbreuk te doen aan de vaststelling dat het Italiaanse asielsysteem geen dermate systematische tekortkomingen kent, waardoor zij een reëel risico zou lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM, gaat de verwerende partij er volledig aan voorbij dat een dergelijke vaststelling betreffende artikel 3 van het EVRM geenszins terug te vinden is in de bestreden beslissing, noch blijkt uit de stukken die het administratief dossier bevat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Hetzelfde kan gesteld worden voor het verweer van de verwerende partij dat de passages uit het ONG-rapport waarnaar de verzoekende partij verwijst geen afbreuk doen aan de door haar opgesomde vaststellingen, te meer de passage uit het ONG-rapport over slechts drie Dublin-terugkeerders gaat en geenszins systematische tekortkomingen in de asielprocedure in Italië blootlegt.

Waar de verwerende partij er in haar verweernota nog op wijst dat het rapport uitgaande van Amnesty International zich specifiek focust op de omstandigheden bij registratie van asielzoekers na aankomst bij de Italiaanse hotspots, dat deze omstandigheden dan ook geen betrekking hebben op de situatie van de verzoekende partij vermits zij niet naar de Italiaanse hotspots zal worden teruggebracht, gaat de verwerende partij er aan voorbij dat uit het rapport van Amnesty International informatie blijkt over een 'protocole d'accord' getekend tussen de Italiaanse en Soedanese autoriteiten om de samenwerking te versterken in de materie van 'het beheer van de migranten' door middel van procedures van versnelde terugkeer, dat zelfs indien personen op basis van dit akkoord niet kunnen teruggestuurd worden naar Soedan als ze asiel aangevraagd hebben in Italië, de procedure voor het onderzoek dermate oppervlakkig is dat dit kan leiden tot het terugsturen naar Soedan van personen die het risico lopen op schending van de mensenrechten.

Waar de verwerende partij betreffende het rapport van Amnesty International nog stelt dat dit geen melding maakt van een schending van artikel 3 van het EVRM met betrekking tot de asielprocedure in Italië, wijst de Raad erop dat dit niet volstaat om te besluiten dat er geen risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij dient zelf een rigoureuze en volledig onderzoek te voeren naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Daargelaten de vaststelling dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben, wijst de Raad er nog op dat de rechtspraak die wordt aangehaald in de nota met opmerkingen betrekking heeft op zaken waarbij in de verwijderingsbeslissing wel degelijk een onderzoek had plaatsgevonden van het actuele risico dat de vreemdeling loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij kan *in casu* dan ook niet dienstig verwijzen naar deze rechtspraak.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat Italië net zoals België lid is van het Vluchtelingenverdrag en het EVRM, dat Italië de verplichtingen die uit deze verdragen voortvloeien dient na te leven en dat dit land tevens het non-refoulementbeginsel dient na te leven, merkt de Raad op dat deze zienswijze niet kan worden terug gevonden in de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad er op dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel waarop de verwerende partij alludeert weerlegbaar is.

Betreffende de stelling van de verwerende partij in haar verweernota dat in het verzoekschrift niet met één woord wordt gerept over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij terwijl zij in de mogelijkheid zou moeten zijn de door haar geformuleerde beschouwingen te betrekken op haar eigen concrete situatie gelet op haar eerdere ervaringen in Italië, kan enkel vastgesteld worden dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift minstens melding maakt van het feit dat zij reeds in Italië

verbleef en er slachtoffer geworden is van intimidatie en fysiek en moreel geweld. Voormelde stellingen in het verzoekschrift hebben wel degelijk betrekking op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Waar de verwerende partij in haar verweernota betoogt dat verzoekende partij zal worden overgedragen aan Italië, nu Italië bevoegd is voor de behandeling van de hangende asielaanvraag van de verzoekende partij, dat de verzoekende partij in geen geval zal worden teruggestuurd naar Soedan zonder dat haar redenen voor asiel zijn onderzocht door de bevoegde lidstaat, dat er aldus geen repatriëring zal gebeuren tot wanneer de vrees van de verzoekende partij is onderzocht, dat enkel na grondig onderzoek van de geuite vrees een terugkeer naar het herkomstland kan overwogen worden door de Italiaanse overheid, wijst de Raad er op dat de verwerende partij nalaat te duiden waarop deze stellingen gestaafd zijn. Bovendien betreffen dit wederom *a posteriori* overwegingen en motiveringen die geenszins blijken uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier die dateren van voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat een dergelijk betoog niet vermag het vastgestelde gebrek in de onderzoeksplicht van de verwerende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM recht te zetten.

4.8. In de mate dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, is artikel 3 van het EVRM geschonden.

4.9. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2018 tot terugleiding naar de grens, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER